

Братя Грим

Мъдрият коняр

Живял някога един много проклет и капризен цар. Той имал коношници, прочути с чистокръвните си жребци. Веднъж, когато отишъл да ги огледа, видял, че най-хубавите му коне са съвсем омършавели. Повикал главния коняр и го попитал:

– Защо най-хубавите ми коне са така омършавели?

– О, господарю, от няколко дни животните не се хранят добре. Изглежда, наблизко са усетили други коне – отговорил конярят.

Царят веднага наредил на стражите да претърсят околностите на двореца и да се погрижат никакви други коне да не нарушават спокойствието на негови-, е.

Дълго обикаляли хората му хълмове, ливади и гори, докато накрая видели голям табун коне в полите на планината. Те пасели из ливадата, а конярят бил заспал под едно дърво на сянка.

– Хей, глупако! – викнал един от стражите. – Докато ти спиш, а крантите ти пасат, жребците на господаря, като чуват хрупкането на сочна трева, вече трети ден отказват да ядат зоб. Веднага се махай от тук, защото иначе ще те хванем и ще те хвърлим в тъмницата на двореца!

Конярят дълго мислил какво да стори, та да спаси стоката си, и накрая измислил. Яхнал най-големия кон, взел лъка и стрелите си, а на коня пред себе си качил един братат козел.

Когато наближил двореца, извадил лъка, започнал да пали стрелите и да стреля по царските знамена, които се развявали над кулите. Те бързо пламнали, стражите се уплашили и веднага известили своя господар. Той заповядал да хванат безумеца и да го доведат в двореца.

– Кой си ти? – попитал го царят.

– Идвам като посланик от един дворец в планината – отвърнал конярят.

Царят го поогледал и като видял колко окъсани са дрехите му, никак не искал да повярва, че такъв опърпан човек може да е посланик.

– А какъв посланик искаш да приемеш? – попитал конярят. – И аз съм човек като всички – имам две ръце, два крака и една глава!

Царят страшно се разгневил и креснал:

– Не можах ли да ми изпратят някой по-хубаво облечен човек, по висок на ръст и с по-дълга брада – ето какво искам да знам!

– Е, царю, ако ти се иска някой с по-висок ръст и по-добре облечен – ето ти моя кон. Той хем е висок, хем има ново седло. А ако ти трябва по-дълга брада, ето ти този козел – брадата му е дълга две педи. Ако обаче ти е нужен ум – то това съм аз. Можеш да ме питаш каквото си

искаш.

Царят не очаквал такъв отговор, сдържал гнева си и рекъл:

– Добре, щом казваш, че си посланик, значи си посланик. Защо обаче подпали моите знамена?

– Защото знамената, които се развяват над кулите, денонощно плющят от вятъра и вдигат такъв шум, че нашите коне се плашат и ще се поболят.

Царят свъсил вежди и казал:

– Не мога да повярвам, че плющенето на знамената може да плаши животни чак в планината. Това не е възможно!

– А нима е възможно конете в конюшните ти да спрат да се хранят, защото чуват хрупането на тези, дето са в планината? – попитал конярят.

Тогава царят се засмял и рекъл:

– Ти наистина си умен, момко. Затова можеш спокойно да пасеш конете си в планината. А сега кажи какво искаш като награда за своето остроумие.

– О, царю – скромно отговорил конярят, – дай ми парче земя не по-голямо от пет волски кожи.

Царят се съгласил и наредил да напишат документ, в който се казвало, че от този ден младият коняр притежава парче земя колкото пет волски кожи. Момъкът му благодарил, взел документа и си отишъл.

На другия ден той събрал приятелите си и всичко им разказал. Те бързо намерили пет волски кожи, конярят ги накарал да ги нарежат на ивици колкото волска жила, а след това навързали ивиците една за друга и направили дълго, дълго въже. После отишли до двореца, забили колчета около него и го опасали с въжето от волски кожи. Тогава момъкът помолвил да го заведат при царя, показал му документа с неговия подпис и печат и му заявил, че от днес той вече не е собственик на този дворец.

– Да не си полудял! – креснал царят и хукнал навън.

Там вече се били събрали всичките му коняри и селяни. Като го видели, те започнали да викат и да размахват вили, сопи и коси. Царят се уплашил и разбрал, че ако не се махне веднага, ще го убият. Бързо яхнал един кон и препуснал надалеч. Хората го изпроводили с викове и смях. После помолвили момъка да им стане цар, защото знаели, че той е не само умен, но и че има добро сърце. Конярят се съгласил и управлявал царството мъдро и справедливо до края на живота си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2534>]